

Dr Kyle Dunham, Struktura i teologia przysłów, sesja 1

© 2024 Kyle Dunham i Ted Hildebrandt

To jest dr Kyle Dunham w swoim nauczaniu na temat struktury i teologii przysłów, sesja 1, Elementarna mądrość jako kształtowanie charakteru.

Witam, nazywam się Kyle Dunham i dzisiaj będę uczyć o Przysłowia. Chciałem zacząć od krótkiego przedstawienia się o sobie. Wykładam w Detroit Baptist Theological Seminary.

Jestem profesorem nadzwyczajnym Starego Testamentu i zajmuję się głównie literaturą mądrościową. Moja rozprawa doktorska była poświęcona Księdze Hioba. Popracowałem trochę nad Przysłowiami.

Obecnie piszę komentarz do Księgi Kaznodziei, dlatego skupiłem się najbardziej na literaturze mądrości biblijnej, dlatego jestem wdzięczny za tę możliwość. Podstawą tego, na co dzisiaj patrzymy w Księdze Przysłów, jest artykuł, który niedawno się ukazał, napisany przeze mnie w Biuletynie Badań Biblijnych i nosi tytuł Struktura i teologia w Księdze Przysłów, jego funkcja jako programu edukacyjnego dla początkujących przywódców w Starożytny Izrael. Mój argument, jak pokażę w trakcie tej pracy, jest taki, że Księga Przysłów była starożytnym programem nauczania, który miał pomóc niedoświadczonej młodzieży w osiągnięciu wyższego poziomu dojrzałości i złożoności, gdy aspirowała do przywództwa społeczno-politycznego w starożytnym Izraelu.

Będziemy nad tym wspólnie pracować i to będzie podstawą naszych badań. Zaczniemy więc. Jak już powiedziałem, zatytułowałem to „Struktura i teologia w Przysłów” i zobaczymy, jak księga Przysłów funkcjonowała w kontekście starożytnego Izraela, szkoląc młodych mężczyzn przede wszystkim do przywództwa społeczno-politycznego.

Jedno z często zadawanych pytań na temat Księgi Przysłów dotyczy tego, czy Księga Przysłów została ułożona celowo, czy też według wzorców. W rzeczywistości od wielu lat krąży powiedzenie, że mądrość biblijna, a zwłaszcza Księga Przysłów, znana jest jako sierota w biblijnym domu. Znaczenie tego wyrażenia jest zasadniczo takie, że Księga Przysłów była postrzegana jako księga, która tak naprawdę nie miała wiele do zaoferowania pod względem sformułowań teologicznych.

Oznacza to, że księga miała orientację praktyczną, ale nie teologiczną. Ostatnio kwestia ta została dokładniej zbadana, ponieważ coraz więcej uczonych zapoznawało

się z tą księgą, aby sprawdzić, czy faktycznie zawiera ona coś, co mogłoby przyczynić się do naszej teologicznej korelacji z Pismem Świętym. I jestem przekonany, że tak.

I to będzie podstawą naszego dzisiejszego badania. Godnym uwagi uczonym jest Michael Fox, który napisał recenzję monografii, w której przyjął pogląd, że Księga Przysłów w rzeczywistości zawierała pewne wzorce projektowe. Michael Fox argumentował, że tak nie jest.

W rzeczywistości to właśnie powiedział Michael Fox. W ciągu ostatnich 20 lat podjęto mnóstwo wysiłków w celu znalezienia wzorów i wzorów w Księdze Przysłów, zarówno w jej częściach, jak i w całości. Uczony wyszukuje cechy, które po połączeniu wydają mu się tworzyć wzór.

Niektórzy starają się dzielić całe zbiory na jednostki, ale jest to podejście wyłącznie naukowe. Twierdzi, że pokazuje ukryte wzorce, które wykwalifikowany i wyposażony analityk dysponujący dużą ilością czasu do poświęcenia zadaniu może odkryć spod płataniny. Poza rozproszonymi grupami tematycznymi i ciągami Przysłów oraz okazjonalnym wierszem, nie zaobserwowano powszechnie żadnych znaczących wzorców, które mogłyby ograniczać interpretację.

Przedsięwzięcie ich odnalezienia ma wartość o tyle, o ile okazało się daremne. Oczywiście stanowisko Michaela Foxa jest takie, że Książka Przysłów nie została stworzona z myślą o zamierzonym wzorcu projektowym. Oznacza to, że istniał luźno powiązany ciąg Przysłów, a zwłaszcza patrząc na materiał zawarty w rozdziałach 10 i kolejnych, można stwierdzić, że w rzeczywistości nie ma w nich żadnego zamierzonego ani świadomego układu.

Inni jednak sugerują, że być może w książce jest bardziej świadomy, zamierzony wzór. W rzeczywistości wielu badało konteksty pierwotnych kultur oralnych, takich jak starożytny Izrael, i sugerowało, że w motywacji tworzenia tekstów w tych kulturach kluczowym elementem było zamierzone wzorowanie werbalne. Oznacza to, że ten język, który był formalny i powtarzalny, rytmiczny i słowny, wszystko to spełniało funkcję tego, co Walter Ong nazwał użytecznością mnemoniczną.

Rozumiemy przez to, że teksty te pomagają w zapamiętywaniu i opanowaniu materiału, który ukształtowałyby umysły i światopogląd aspirujących przywódców, skrybów, przywódców społeczeństwa i elit społecznych, które przewodziłyby tej kulturze. David Carr wykonał rozległą pracę w tym kierunku i zasugerował, że istnieje wiele, jak to nazywa, mediów pisanych, które były częścią kulturalnego projektu mającego na celu słowo w słowo wbijanie kluczowych tradycji kulturowych i religijnych w umysły ludzi. Argumentuje się, że w formacji liderów dokonywano tego i rozwijano poprzez opanowanie i zapamiętywanie podstawy programowej tekstów.

Chcę argumentować, że Księga Przysłów prawdopodobnie miała taką funkcję. Oznacza to, że książka została celowo ułożona w taki sposób, aby ułatwić jej zapamiętywanie. Myślę, że kluczem do zrozumienia tego jest fakt, że kiedy książka jest ustrukturyzowana, szwy między materiałami, jak się dzisiaj przekonamy, są ułożone w taki sposób, aby przybliżyć ucznia do pewnych cnót.

Oznacza to wpajanie cnót takich jak prawość, sprawiedliwość i uczciwość. I że widzimy to, studiując poszczególne fragmenty tej książki i znajdujące się tam zbiory materiałów mądrościowych. Zatem moją tezę i moim dzisiejszym celem jest wykazanie, że literacka struktura Księgi Przysłów wspiera program edukacyjny.

To znaczy, że jest ona zarysowana w preambule i rozwinięta w literackich szwach siedmiu zbiorów mądrości. Chcę zasugerować, że Księga Przysłów celowo pogrupowała siedem części mądrości i że program ten został opracowany, gdy młody przywódca opanował materiał i poprowadził niedoświadczonego młodego człowieka w stronę cnót prawości, sprawiedliwości i uczciwości. I to będzie naszym celem dzisiaj, gdy będziemy patrzeć na Księgę Przysłów.

Chcę zasugerować, że młodzi ludzie, opanowując materiał Księgi Przysłów, przeszli przez kontinuum, postęp rozwojowy od elementarnych decyzji etycznych do złożonych zastosowań społecznych. W Księdze Przysłów można zobaczyć ruch na kilku różnych liniach trajektorii. Jedna z nich prowadzi ze środowiska rodzinnego do sfery przywództwa społecznego.

Jeden dotyczy środowiska krajowego i zagranicznej służby królewskiej. Myślę, że Księga Przysłów dokonuje tego lub osiąga to poprzez stopniowe przybliżanie młodego człowieka do lepszego zrozumienia teologicznych norm Tory. Oznacza to, że Księga Przysłów konkretyzuje lub materializuje te normy teologiczne w taki sposób, że prawdy te są wpajane poprzez pamięć i opanowanie tego materiału.

To, co nazywam mnemonicymi drogowskazami, jest osadzone w szwach siedmiu zbiorów mądrości. I tak wschodzący przywódcy opanowują ten materiał, aby ucieleśnić Torę jako mądrego urzędnika królewskiego. Dlatego uważam, że to najlepsze podejście do książki.

Zanim tam dotrzemy, kilka słów o tle. Chcę porozmawiać o kilku uczonych, którzy wypracowali takie podejście do tej książki i ukształtowali moje własne myślenie w tym kierunku. Jednym z nich jest Brevard Childs.

Brevard Childs jest pionierem podejścia kanonicznego i jego zdefiniowanie, jak twierdzi, wymaga od interpretatora uważnego spojrzenia na tekst biblijny w jego otrzymanej formie, a następnie krytycznego rozeznania jego funkcji dla wspólnoty wiary. Miał przez to na myśli, zamiast próbować ustalić wszystkie warstwy redakcyjne, jakie kryją się za daną księgą, że przedmiotem naszych badań powinna

być raczej ostateczna forma księgi, jaka została przekazana przez wspólnotę wiary i ustalić jego funkcję we wspólnocie wiary. To znaczy, co ta książka jako kanon osiąga, robi lub osiąga we wspólnocie wiary? Zatem jego podejście naprawdę zmieniło wiele w badaniach biblijnych w stronę patrzenia na ostateczną formę tekstów.

Miał dość znanego ucznia, który przyjął to podejście i zastosował je w Księdze Psalmów. Gerald Wilson zastosował to do Psalterza. Geraldowi Wilsonowi udało się przyjąć pomysł Childsa i zmaterializować go w kontekście danej książki.

Gerald Wilson argumentował, że patrząc na Psalterz, najlepszym sposobem zrozumienia kształtu księgi jest dokładne przyjrzenie się szwom łączącym pięć ksiąg Psalterza. Są to psalmy otwierające i zamykające każdą księgę, wstęp i zakończenie, a tym samym zrozumienie intencji ostatecznego redaktora lub organizatora oraz strategii literackiej, jaką przyjął przy składaniu księgi w taki sposób, w jaki to zrobił. A zatem te dwie dziedziny wywarły wpływ na określone aspekty nauki biblijnej.

Być może niedawnym udoskonaleniem tego jest Julius Steinberg. Kilka lat temu napisał książkę, w której mówi o strukturalnym podejściu kanonicznym, strukturalnym podejściu kanonicznym. Steinberg dodając elementy strukturalne do metody Childsa, sugeruje, że powinniśmy przyrzeć się strukturze literackiej i wzorcom projektowym ksiąg.

Oznacza to, że patrzymy nie tylko na ostateczną formę, ale także na to, jak sama struktura literacka kształtuje tę księgę i jak wpływa ona na jej funkcję we wspólnocie wiary. W Księdze Przysłów chcę zasugerować, że wspomniano o tym strukturalnym czytaniu kanonicznym i że w niektórych kręgach wstępnie zaczęto to robić, ale pozostaje jeszcze wiele do zrobienia. Dlatego też mój dzisiejszy wysiłek jest próbą przedstawienia jednego z możliwych sposobów czytania tej księgi według strukturalnych kanonicznych linii.

Oznacza to, że wystarczy spojrzeć na strukturę literacką Księgi Przysłów i zobaczyć, czy struktura literacka informuje nas o tym, w jaki sposób ostateczny redaktor ułożył te części Księgi Przysłów z myślą o konkretnym celu. To znaczy, czy za całą książką kryje się strategia redakcyjna? Chcę zasugerować, że tak. Tak naprawdę, gdy patrzymy na tę księgę, znajduje się tam siedem zbiorów mądrości. Być może pamiętacie, że Pani Mądrości opisując swój dom pod koniec prologu, mówi o siedmiu filarach mądrości.

Oceniając tę książkę, jestem przekonany, że najlepszym sposobem zrozumienia jej układu jest przedstawienie siedmiu zbiorów. Oznacza to, że zaczynamy od preambuły i prologu, a następnie przechodzimy do tego, co powszechnie w literaturze nazywa się Księgą Salomona 1. Księga Salomona 1 to zbiór tych aforyzmów, czyli powiedzeń, które rozpoczynają się w rozdziale 10 i prowadzą przez rozdział 22. Następnie przechodzimy do dwóch krótszych części, zwanych Przysłowia Mędrców, Przysłowia

Mędrców 1 i Przysłowia Mędrców 2. I wreszcie, 25.1 daje nam nowy nagłówek, który mówi, że są to Przysłowia Salomona, którą skopiowali ludzie Ezechiasza.

Sugeruje to, że na tym etapie redagowania i porządkowania księgi pracowali uczeni w Piśmie Ezechiasza. Nazywa się to więc powszechnie Księgą Salomona 2. Prowadzi nas to przez rozdział 29. Następnie mamy dwa ostatnie rozdziały, pełne zagadkowej mądrości i nieco trudniejsze.

Jestem przekonany, że są to dwaj uczeni o imieniu Agur i Lemuel. I tak rozdziały 30 i 31 podają nam te ustalenia. Podsumowując, sugeruje się, że istnieje siedem zbiorów mądrości i że te siedem zbiorów prowadzi czytelnika od braku doświadczenia do większej dojrzałości, złożoności i zastosowania mądrości.

Wychodząc poza ten temat, podczas prowadzenia tego studium chciałem się skupić. Pierwotna myśl, jaka przyszła mi do głowy, brzmiała: co by było, gdybyśmy zastosowali podejście, które Gerald Wilson powiedział do Psalterza, a więc jeśli pięć ksiąg ułożyłoby się w taki sposób? sposób, w jaki początkowe i końcowe Psalmi informują nas o czytaniu tych fragmentów, czy moglibyśmy powiedzieć to samo o szwach Księgi Przysłów? To znaczy, jeśli w rzeczywistości jest to siedem zbiorów mądrości, czy w początkowej i końcowej części tych szwów znajdują się konkretne wskazówki, które mogłyby pomóc w naszej lekturze? Dlatego też, studiując je, zacząłem najpierw od ułożenia ich w różne części. Zatem patrząc na siedem zbiorów mądrości, moglibyśmy się przez nie przejrzeć i zobaczyć, że jest tam tabela, która ilustruje niektóre z nich. I tak zaczyna się od rozmowy o mądrości, tak robi prolog, a kończy na rywalizujących zaproszeniach Pani Mądrości i Szaleństwa.

Tak więc w prologu mądrość zostaje skontrastowana z szaleństwem i jest ona szczególnie ucieleśniona w tych dwóch kobietach, tych dwóch kobietach, Pani Mądrości i Pani Szaleństwa. Kiedy dotrzemy do Salomona 1, kiedy będziemy nad tym pracować, zobaczymy to bardziej szczegółowo. W rozdziale 10 znajduje się wprowadzenie do mądrości i szaleństwa, a w rozdziale 22 zakończenie na temat bogactwa i moralności.

Powiedzenia mądrych mają swoje własne przejście i wprowadzenie. Ma napomnienie, motywację i cel. I kończy pierwsze wypowiedzi części mądrej częścią dotyczącą mądrości, prawości i sprawiedliwości.

W dalszej części będę argumentował, że te cnoty, które znajdują się w preambule Księgi Przysłów, w rzeczywistości stanowią centralny punkt tej księgi. I przekonamy się o tym za minutę. Powiedzenia mądrych również skupiają się na sprawiedliwości i kończą przykładową historią leniwca.

Zatem ponownie wpaja to ideę pracowitości i cnoty. Salomon 2 przechodzi do złożonych zastosowań królewskich. Oznacza to, że koncentruje się na dworze królewskim.

I tak w 25 roku widzimy wprowadzenie do otoczenia dworu królewskiego. Kończy się naciskiem na dyscyplinę, zaufanie do Jahwe i prawość. Powtórzę jeszcze raz: prawość jest jedną z trzech kluczowych cnót księgi: prawość, sprawiedliwość i uczciwość.

A potem mamy ciekawe zakończenie księgi z mędrkami Agurem i Lemuelem. Szczególnie Agur intrygował mnie przez te wszystkie lata. Rozpoczyna od tego, co nazywam wprowadzeniem na temat pokory i uczciwości w ramach właściwej epistemologii mądrości.

Oznacza to, że rozumie, że przedsięwzięcie związane z mądrością to coś więcej niż tylko pracowitość i ciężka praca, że istnieją tajemnice i zagadki. Są zagadki. Są rzeczy, które są poza jego zasięgiem.

Dlatego zachęca do pokornego podejścia do mądrości. Jego wnioski są podobne. Kończy o arogancji kontra pokorze w dążeniu do mądrości, upominając poszukiwacza mądrości, aby pamiętał o swoim miejscu w kosmosie.

To znaczy, aby pamiętać o zachowaniu pokory przed Panem. A potem Lemuel jest królem. Zatem w Agur i Lemuel będę argumentował, że mamy wybitnego mędrca i godnego uwagi króla.

Kiedy Lemuel się kończy, księga zatacza koło. Książka rozpoczęła się od pouczeń ojca i matki. A pod koniec księgi syn jest teraz królem, a matka wydaje polecenia.

Jej głos odbija się echem na wiele sposobów, głos, który słyszał u matki w prologu. Jest zirytowana i upomina go w pewnych kwestiach. A potem księga kończy się wnioskiem o wzniosłej pobożności kobiety, która boi się Jahwe.

Jak sugeruję, myślę, że cnotliwa żona, którą wybiera Lemuel, ucieleśnia Panią Mądrość i jej postać z prologu w rozdziałach od pierwszego do dziewiątego. Oto podstawowy zarys książki. W miarę postępów chcemy przyjrzyć się niektórym szczegółom z większą uwagą.

Zacniemy więc od spojrzenia na preambułę. Preambuła to Przysłów 1.1-7. Chcę też zasugerować, że preambuła jest otoczona tytułem i tematem programowym. W tym kontekście myślę, że struktura preambuły przebiega w kierunku chiasmu, to znaczy skupia się na tych cnotach w wersecie trzecim.

Pozwólcie więc, że przeczytam to i zrozumieć, co mówi preambuła. Preambuła, którą chcę zasugerować, określa cel książki i dokąd ma ona zabrać czytelnika.

Przysłowia Salomona, syna Dawida, króla Izraela, aby poznać mądrość i korygowanie, zrozumieć przenikliwe słowa, otrzymać napomnienie, aby zyskać wnikliwość dla prawości, sprawiedliwości i uczynków prawości.

Następnie w nawiasie widzimy podcel książki. Oznacza to, że autor wykracza poza to, co otrzyma poszukiwacz mądrości, i przejdzie do tego, co zapewni książka. Powiedzieć, aby zapewnić niedoświadczonemu przebiegłość, młodzieńcowi wiedzę i intrygi, aby mądry słuchał i pogłębiał jego wnikliwość, a roztropny otrzymał mądrą radę.

Następnie powraca do tego, co poszukiwacz mądrości zyska, jeśli zrozumie przysłowie i fraszkę interpretacyjną, wypowiedzi mędrców i ich zagadki. Bojaźń Pańska jest początkiem wiedzy, lecz głupcy gardzą mądrością i karaniem. Preambuła wskazuje, że książka rozwija się wzdłużnie.

Myślę, że poprzez poruszanie się po łańcuchu słów mądrości preambuła informuje nas, że mądrość tej księgi przechodzi od prostoty do złożoności. Oznacza to, że z podstawowej mądrości, która jest binarna, wynika, że jest to czarno-biały świat, w którym typy postaci są złe, niegodziwe lub prawe i mądre. Następnie przechodzimy do bardziej wyrafinowanego badania mądrości, które wymaga większej intelektualnej dyscypliny i rygoru.

Oznacza to, że gdy poszukiwacz mądrości porusza się po tych etapach lub fazach, musi przyjąć takie rozumienie świata, które pozwala na więcej odcieni niuansów i więcej odcieni zrozumienia. Wiedząc, że czasami nawet pozornie dobrzy ludzie, tacy jak król, mogą podejmować złe decyzje i robić złe rzeczy. Dlatego mądrą osobę należy poinformować zarówno o tym, jak ma się zachować w świecie, jak i o tym, jak świat naprawdę działa.

To jest ciemna strona świata i mądrości. Widzimy to po używanych terminach. Na przykład mądrość i korygowanie w wersecie drugim zmierza w stronę bardziej wyrafinowanej terminologii mądrościowej, czyli przebiegłości, wiedzy i intryg.

A potem, jak sądzę, słowa odnoszące się do kontekstu dworu królewskiego. To jest przysłowie i fraszka interpretacyjna. Są to dziedziny z którymi są powiązane i których kulminacją są wypowiedzi mędrców.

To jest grupa z Księgi Przysłów, którą napotkamy podczas przeglądania księgi. To właśnie ich młody poszukiwacz mądrości ma idealizować i dopasowywać się do nich, uczyć się od nich i studiować z nimi. A więc powiedzenia mędrców i ich zagadki.

I tak zmierza w stronę większej złożoności. A wszystko to opiera się i jest kontrolowane przez bojaźń Jahwe. Oznacza to, że strach przed Jahwe kontroluje przedsięwzięcie i ugruntowuje je.

Jest to zarówno punkt wyjścia, jak i zasada kontrolująca rządząca nabywaniem mądrości. Dlatego też wstęp kończy się słowami: „Bojaźń Jahwe jest początkiem wiedzy, lecz głupcy gardzą mądrością i karaniem”. Dlatego też przez lata toczyło się wiele debat i badań mających na celu odkrycie, czy w starożytnym Izraelu istniały szkoły.

Niezależnie od tego, czy tak jest, czy nie, literacki świat Przysłów zaczyna się w domu i najbliższej rodzinie poszukiwacza mądrości. Oznacza to, że mądrość ma na celu przede wszystkim ukształtowanie charakteru, wychowanie niedoświadczonego młodego człowieka i skierowanie go w stronę większego wyrafinowania intelektualnego, większego charakteru, większej dojrzałości w podejmowaniu decyzji i umiejętności stosowania norm Tory poprzez mądrość. Kończy się intelektualnymi zagadkami, które są domeną dojrzałych mądrych ludzi, najprawdopodobniej na dworze królewskim.

Chcę więc zasugerować, że gdy młody człowiek opanuje ten materiał, gdy młody człowiek nauczy się na pamięć preambuły, osiągnie zrozumienie kierunku, w którym prowadzi go ta książka. To znaczy, dokąd zmierza książka? Jak to jest zorganizowane? Myślę, że preambuła daje nam wskazówkę co do struktury literackiej i cech retorycznych. Służyły one jako pomoc w zapamiętywaniu i opanowaniu.

Pozwoliło to przygotować niedoświadczoną młodzież na złożoność przywództwa obywatelskiego i religijnego, zapewniając jej ramy umożliwiające skuteczne radzenie sobie z niebezpieczeństwami i wymaganiami z nimi związanymi. I taki był cel tej książki. Chciałbym pomówić trochę o strukturze prologu, ale zanim do tego dojdę, pozwólcie, że powiem jeszcze kilka słów na temat preambuły.

Zauważyłem, że wersety te służą jako wprowadzenie do księgi i przekazują nam temat programowy. Chcę także wspomnieć, że toczą się dyskusje na temat sposobu zorganizowania tego. Wielu tak naprawdę traktuje werset pierwszy jako powiązany z resztą preambuły.

Myślę jednak, że lepszym sposobem zrozumienia tego jest potraktowanie tego jako niezależnego wprowadzenia do książki. Oznacza to, że pełni funkcję tytułu i kończy się jako temat programowy. Kiedy więc nad tym pracujemy, aby zobaczyć cel tej księgi, tak naprawdę skupia się ona na środku chiasmu, to znaczy na cnotach prawości, sprawiedliwości i czynach uczciwości.

Zatem moim argumentem jest to, że gdy młody człowiek opanuje ten materiał, zrozumie, że cnoty prawości, sprawiedliwości i uczciwości, które są normami Tory, stanowią punkt odniesienia dla młodego człowieka w procesie opanowywania materiału mądrości. Ma wpajać prawość, sprawiedliwość i uczciwość. Były to cnoty, które Tora przewidywała dla króla.

W Księdze Powtórzonego Prawa król miał okazywać sprawiedliwość i cechować się troską o zwykły lud Izraela. Zatem te cnoty były charakterystyczne dla przywódców starożytnego Izraela oraz tego, jak mieli postępować i żyć. Jeśli więc rozumiemy to jako bramę do Księgi Przysłów, chcę poświęcić kilka minut na przyjrzenie się samemu prologowi jako przykładowi elementarnej mądrości.

Zatem moim argumentem jest to, że Księga Przysłów przechodzi od prostych form mądrości do bardziej złożonych i zaczyna się od elementarnej mądrości, która koncentruje się na kształtowaniu charakteru. I tak jest w Przysłów 1:8 do 9:18. Kilka cech sugeruje, że jest to podstawowa i niezbędna mądrość. Oznacza to, że nauczanie mądrości opisane w prologu zaczyna się w domu.

Rozpoczyna się od nauczania elementarnego i koncentruje się na kształtowaniu charakteru. Pozwólcie, że przedstawię wam kilka sugestii, dlaczego tak się dzieje. Po pierwsze, relacja ojciec-syn przedstawiona w prologu nawiązuje do kontekstu domowego, zgodnie ze zwyczajowymi źródłami pouczeń mądrości.

Oznacza to, że izraelscy ojcowie zazwyczaj przekazali swoje powołania swoim synom i byli odpowiedzialni za ich wychowanie społeczne, moralne i religijne. Scena domowa niesie tu także pośrednio głos matki, co jest niezwykle cechą starożytnej mądrości Bliskiego Wschodu, a także głos dziadka z Księgi Przysłów 4. Strategia retoryczna podkreśla związek pomiędzy instrukcjami rodzicielskimi a wolą Jahwe, nawiązując do programu nauczania Powtórzonego Prawa, zgodnie z którym rodzice pouczają swoje dzieci, przekazując następnemu pokoleniu to, co Jahwe objawił przez Mojżesza. I tak to się zaczyna w domu.

Po drugie, prolog adresowany jest do *peti*, czyli niedoświadczonej młodzieży, która stoi u progu liminalnego wejścia w sferę niezależnej dorosłości. Friedrich zauważa, że znaczenie tej postaci jako głównego adresata książki jest takie, że *peti* oznacza niezwiązanego młodzieńca, który musi wziąć za siebie odpowiedzialność, poruszając się po pełnym ryzyka świecie, w którym zarówno mądrzy, jak i głupi, starają się przeciągnąć go na swoją stronę. Zatem naiwny i być może z natury krnąbrny młody człowiek musi rozpoznać i przejść trudną ścieżkę do mądrości, jeśli chce uniknąć pokus, które przeważają po obu stronach, głupców i mędrców, które mogłyby go odciągnąć od tej ścieżki.

Po trzecie, prolog szczegółowo opisuje atrakcyjny, zdrowy charakter Pani Mądrości. Lady Wisdom jest aktywną patronką młodego mężczyzny w jego pogoni za mądrością i kontrastuje z niebezpieczną i uwodzicielską kobietą z zewnątrz. Jako postacie literackie zarówno Pani Mądrości, jak i kobieta z zewnątrz, rozwijają się najpełniej w prologu.

Na początku poszukiwań przez młodego człowieka mądrości, charakteru i uczciwości Lady Wisdom wygłasza cztery przemówienia składające się z 48 wersetów i ponad 325 słów. Daje głos około 10% słów masoreckiego tekstu Przysłów. A Pani Mądrość wzmacnia radę ojca.

Mówi z tego samego punktu widzenia i afirmuje te same wartości kulturowe. Na zakończenie książki cnotliwa idealna żona ucieleśnia w swoich codziennych troskach i trudach etos Pani Mądrości. Lady Mądrość i cnotliwa żona są pozytywnymi i pożądanymi odpowiednikami Lady Folly i jej protegowanej, która jest uwodzicielską kobietą z zewnątrz.

Ta ostatnia jest prawdopodobnie zamężną Izraelitką z wyższych sfer, która stanowi ponętną pokusę dla młodego adresata. Uosabia to, co moglibyśmy nazwać poważną pokusą, której młodzież musi unikać za wszelką cenę. Jest ucieleśnieniem Lady Folly.

Obiecuje nielegalne i śmiertelne przyjemności, które ostatecznie prowadzą do Szeolu. Czwartym powodem, dla którego prolog koncentruje się na kształtowaniu charakteru, jest nastrój i struktura dyskursu. Zawiera 10 przemówień i pięć przerywników, które przedstawiają program stopniowego nauczania, ukształtowany i ujednolicony w taki sposób, aby przygotować się na bardziej złożoną mądrość zbioru Salomona 1, która będzie kontynuowana w rozdziałach od 10 do 22.

Mam tu dwa przykłady, na dwóch slajdach z 10 przemówień mądrości, wraz z pięcioma wycieczkami. Często wycieczki pociągają za sobą wezwanie Pani Mądrości, Pani Szaleństwa lub inne wezwanie skierowane do młodych ludzi, aby podążali określoną ścieżką ku mądrości. Przemówienia te przekazują coś, co moglibyśmy nazwać imperatywną pilnością rady ojca skierowanej do potencjalnie błędzącego syna.

W ten sposób prolog Księgi Przysłów odzwierciedla konwencjonalne powiedzenia i formuły wspólne dla tradycji mądrościowych starożytnego Bliskiego Wschodu. Mają na celu szkolenie młodych skrybów i urzędników niedawno mianowanych na dwór królewski. Innym powodem, dla którego prolog Księgi Przysłów skupia się w ten sposób na elementarnej mądrości i kształtowaniu charakteru, jest skupienie się na prawości, sprawiedliwości i prawości.

W preambule zasugerowaliśmy już, że skupiono się na tych cnotach i ta uwaga jest kontynuowana w prologu. Oznacza to, że w prologu jest kilka wersetów, które szczególnie skupiają się na tym, zwłaszcza w rozdziale drugim, wersecie ósmym i dziewiątym, a także w rozdziale ósmym i wersecie 20. Ten zestaw cnót, prawości, sprawiedliwości i prawości stanowi istotną część, niezbędny lokator niezbędny do wychowania przyszłych liderów.

Były to cnoty, które idealnie nadawały się do wpajania w ich życiu. Odzwierciedlają one normy Powtórzonego Prawa. Księga Powtórzonego Prawa poinstruowała narodzi, aby miał przywódców, którzy zabiegali o sprawiedliwość prawną i społeczną jako konkretne odzwierciedlenie Bożego charakteru w ziemi izraelskiej.

Szczególnie królowie mieli kultywować pobożną bojaźń przed Jahwe i wierność Torze, aby uniknąć pułapek powszechnie związanych z władzą królewską, nadmiernym bogactwem, żonami i prestiżem wojskowym, co łącznie prowadziło do pychy i odstępstwa religijnego. Powtórzonego Prawa 17:14 do 20 opisuje to dla nas. W ten sposób, moim zdaniem, prolog Księgi Przysłów skupia się na elementarnej mądrości i kształtowaniu charakteru, kierując młodego człowieka w stronę przygotowania do lepszego zrozumienia, z czym wiąże się mądrość.

Poza tym zauważyłem, że ta edukacja domowa składa się z 10 przemówień i pięciu przerywników. Wykonano sporo dobrej pracy nad charakterem tych przemówień i ich strategią retoryczną. Glenn Pemberton wykonał pracę sugerującą, że istnieją trzy kategorie tych różnych przemówień.

Są to wezwania do uwagi, a te skupiają się na hasłach takich jak słuchać, zwracać uwagę, być uważnym, nastawiać ucho i krzyczeć. Są to więc wezwania do uwagi, zwrócenia uwagi młodego człowieka, aby właściwie skupił się na mądrości. A potem są wezwania do pamiętania i posłuszeństwa.

Wezwania do pamiętania i posłuszeństwa skupiają się na słowach takich jak nie porzucanie, nie zapominanie, nie zatracanie się. Zatem zarówno po to, by zwrócić na siebie uwagę młodego człowieka, jak i po to, by przypomnieć sobie i być posłusznym materiałowi, który otrzymał. Ostatnią kategorią są ostrzeżenia skierowane przeciwko kobiecie z zewnątrz, kobiecie obcej lub kobiecie obcej.

W przemówieniach tych używane są czasowniki-chwyliwne, które doradzają synowi, aby cenił mądrość, strzegł siebie i mądrości, którą mu powierzono, aby przestrzegał poleceń i odpowiednio je wykonywał. I tak, wraz z tymi przemówieniami, Pani Mądrość odgrywa ważną i kluczową rolę w prologu. Funkcjonuje w roli nauczycielki i mędrca, a kilka przydługich wierszy przybliża ją i jej powołanie młodymu człowiekowi.

Ustawia się w miejscu publicznym. Wzywa młodych naśladowców płci męskiej, którzy rozpoznają jej atrakcyjne cechy, przyjmą jej rady i będą postępować zgodnie z jej wskazówkami, aby zapewnić sobie środki do życia i ochronę. I tak jej pierwsze przemówienie lub przemówienie jest wycieczką w rozdziale pierwszym, od 20 do 33.

I w tym miejscu wzywa młodego mężczyznę, aby usłuchał jej rady. To następuje zaraz po pierwszym przemówieniu ojca i stanowi wezwanie do uwagi. Jego pierwsze przemówienie zawiera napomnienie, aby unikać brutalnych i chciwych

współpracowników, czyli rodzajów gangów lekkomyślnej młodzieży, które poprowadzą go na ścieżki zagłady.

Zaraz po tym jej rada wygłasza coś, co moglibyśmy nazwać porywczą, konfrontacyjną przemową, w której zachęca młodego człowieka, aby pamiętał, że jeśli odrzuci jej mądrość, będzie to miało tragiczne konsekwencje, że w rzeczywistości będzie z niego szydzić, gdy on odkrywa, że rozbija się na skałach własnego szaleństwa. Powie w mądry sposób: Mówiłam ci, że tak się stanie. Dlatego jej przemówienia są wplecione w inne przemówienia, aby wyrzucić skumulowany wpływ retoryczny na młodego mężczyznę, gdy będzie przez to przechodził.

I tak struktura prologu, którą chcę zasugerować, przekazuje celowo ułożony zestaw skumulowanych dyskursów, które mają poprowadzić młodego, niedoświadczonego uczącego się mądrości, adresata książki, młodego niedoświadczonego człowieka, ku mądrości, dojrzałości i uczciwości w pokonywaniu pułapek liminalnej dorosłości. To znaczy ktoś, kto jest na progu wchodzenia w fazę niezależnej dorosłości, kogo należy zachęcać i upominać w określonych kierunkach. Jeśli wychowałeś dzieci, wiesz, że wkraczają w ten kluczowy strategiczny okres już jako nastolatki, gdy podróżują po świecie, próbując zrozumieć, z jakimi ludźmi powinienem się kontaktować. Co warto zrobić? Co jest złego do zrobienia? Chcę zasugerować, że Księga Przysłów zapewnia program nauczania, jak sobie z tym poradzić, przedstawiając świat, w którym młody człowiek zaczyna uczyć się, jakich rad i rad powinien przestrzegać oraz z jakimi osobami się zadawać, z jakimi rodzajami kontaktów. rzeczy, których należy unikać.

Ma więc na celu kształtowanie charakteru i nakłonienie młodego człowieka do podążania za mądrością ojca i matki, która ostatecznie opiera się na mądrości Jahwe i normach Tory. Przemówienia prologowe potwierdzają, że Jahwe zapewnia prawdziwą i pożądaną mądrość. Znajduje to odzwierciedlenie w mądrej radzie ojca, gdy przechodzimy do przemówienia trzeciego.

Następnie widzimy pozytywną troskę o dobro społeczne poprzez kultywowanie cnotliwych zachowań obywatelskich w Dyskursie czwartym na rzecz wspólnego koła społeczności. Przemówienie piąte przypomina młodzieży, że mądrość służy mu jako nagroda. Ma podążać za mądrością i zostać odpowiednio nagrodzony.

Syn musi także zwiększyć swoją zdolność rozeznania, sprzyjając lepszemu rozróżnianiu i wybieraniu właściwej ścieżki, sugeruje Rozprawa szósta. Dyskurs siódmy wykracza poza to i stwierdza, że musi pielęgnować zdyscyplinowany styl życia, charakteryzujący się właściwym myśleniem i samokontrolą. Aby podążać za mądrością, musi się opanować.

Następnie następuje zwrot przemowień i trzy ostatnie przemówienia są ostrzeżeniami zawierającymi dojrzałe pouczenia ojca na temat śmiertelnych niebezpieczeństw, jakie niosą ze sobą nielegalny seks z kobietami spoza rodziny. I

myślę, że fakt ten sugeruje, że rzeczywiście istnieje ruch w kierunku większej dojrzałości i trudniejszych tematów. Oznacza to, że ostrzeżenia przed nielegalną kobietą z zewnątrz nie są przeplatane ani rozproszone we wszystkich dyskursach.

Przychodzą na końcu. I sugeruje, że młody człowiek po opanowaniu piękna mądrości, konieczności pójścia za radą ojca, konieczności czynienia tego dla dobra wspólnoty, poddania się normom mądrości, jest wreszcie gotowy do zostać poinstruowany o niebezpieczeństwach związanych z kobietą z zewnątrz, która może go skusić do poświęcenia swojej energii na nikczemne cele, co ostatecznie go zniszczy. A to kończy się przejmującą winietą o tym, jak kusząca kobieta niszczy niczego niepodważającego głupca.

W ciągu tych 10 przemówień młody człowiek przeszedł od wczesnych pokus złych przyjaciół i łatwych pieniędzy do mądrych w tym świecie pokus zakazanych partnerów seksualnych. Dojrzał w swojej mądrości, unikając przemocy i chciwości w pierwszym przemówieniu, aż do unikania rozczarowania i rozrzutności seksualnej w przemówieniach końcowych. A po drodze Pani Mądrość wzmocniła radę ojca.

Przedstawiła swój własny apel do młodzieży jako pożądana i chroniąca patronkę dorastającej młodzieży. Kiedy się nad tym zastanowić, skupiłem się na szwach po drodze, które sugerują, czy faktycznie przyczynia się to do rozwoju młodej osoby. I chcę tylko powiedzieć kilka słów na ten temat.

Myślę, że faktycznie możemy dostrzec intencjonalność w sposobie, w jaki to zaaranżowano. Na początku i na końcu prologu znajduje się konstelacja haseł, które odzwierciedlają preambułę. Sugeruje to zamierzone ramy literackie, które ponownie podkreślają ten schemat treningu mądrości, ten program szkoleniowy.

Początkowy dyskurs mądrościowy w rozdziałach 1.8–1.9 nawiązuje do preambuły za pomocą kilku haseł, takich jak słuchanie i poprawianie. Drugi dyskurs mądrościowy, który chcę zasugerować, podobnie jak Księga Przysłów, rozumiem go jako Psalm 1 i 2, które pełnią rolę wprowadzającą we wstępie do księgi. Myślę, że pierwsze dwa wystąpienia pełnią tutaj tę samą funkcję.

Drugi dyskurs mądrości wzmacnia to werbalne powiązanie z preambułą poprzez powtarzanie terminów: mądrość, zrozumienie i wiedza. Oś chiasmu w preambule zawierającej idee prawości, sprawiedliwości i uczciwości pojawia się pod koniec drugiego przemówienia, gdzie ojciec powtarza te słowa, aby wyostrzyć koncentrację swoich przemówień mądrościowych jako zakorzenionych w mądrości Jahwe i co prowadzi do kształtowania charakteru według tych zasad. Podobnie, kiedy dochodzimy do końca prologu, dochodzimy do wniosku, który odzwierciedla wiele z tych tematów.

Pani Mądrość opiera swoje ostatnie wezwanie w 9:10 na bojaźni przed Jahwe, co ponownie odbija się echem w początkowym wersecie Przysłów 1:7: bojaźń przed Jahwe jest początkiem wiedzy. Podobnie jak w preambule, gdzie głównym celem jest niedoświadczona osoba, niedoświadczona młodzież. Widzimy go także pojawiającego się w rozdziale 9, wersetach 4, 6 i 16.

Pani Mądrości wychwala cnoty instruowania mądrego człowieka, aby dodać coś do jego nauczania w 9:9, co odzwierciedla to zestawienie terminów w preambule mądrości, dodawanie i nauczanie w wersecie 5 preambuły. Typy charakteru wykazujące prawość i uczciwość są identyfikowane jako znaczący adresaci mądrości i szaleństwa. Przypomina to użycie tych cech charakteru w kluczowych wersetach preambuły w 1:3. Wszystko to łącznie sugeruje, że prolog został celowo zaaranżowany tak, aby poruszyć młodzież nauczaną elementarnej mądrości, opierając się na kształtowaniu charakteru na podstawie prostoty kontekstu domowego, ze szczególnym uwzględnieniem cnót prawości, uczciwości i sprawiedliwości w kierunku zwiększania zastosowania, gdy jest ono gotowe doświadczyć świata zewnętrznego ze wszystkimi jego pokusami, aby zostało odpowiednio poinstruowane i gotowe stawić czoła niebezpieczeństwom i wymaganiom, które będą mu towarzyszyć, gdy przejdzie do następnej fazy nauki.

Tak więc, śledząc rozwój prologu, zauważyliśmy, że nacisk w preambule na skierowanie niedoświadczonej młodzieży w stronę cnót prawości, sprawiedliwości i uczciwości jest celowo uformowany i uporządkowany, osadzony w postępach tych cnót. siedem zbiorów mądrości. Sugeruję więc, aby w siedmiu zbiorach mądrości osoba praktykująca mądrość opierała się na kształtowaniu charakteru, elementarnych formach mądrości i przejściu do większej złożoności i większego zastosowania. Widzimy to więc w rozdziałach od pierwszego do dziewiątego.

W miarę jak przechodzimy do następnego etapu, książka zmienia swój ton i tematykę. Rodzaj instrukcji, jakie otrzymujemy, przechodzi w aforyzm, binarny rodzaj przysłówia. I tak, przechodząc do kolejnych rozdziałów, przekonamy się, że tak naprawdę młody człowiek zaczyna teraz wkraczać w świat i spotykać różne typy ludzi.

I tak, ugruntowanie tej elementarnej mądrości w domu przygotowało go teraz na drugą fazę, która polega na przemieszczaniu się pomiędzy typami charakteru, których zaczyna doświadczać w życiu poza domem. Kiedy to uczyni, zobaczymy, że jego pierwszym wejściem do tego świata będzie zrozumienie czarno-białych typów charakteru prawych i mądrych w porównaniu z głupimi i niegodziwymi, z którymi ma się sprzymierzyć i z którymi jest unikać. W miarę jak przechodzimy do tych rozdziałów, zobaczymy coraz większy rozwój tematów sugerujących rosnącą dojrzałość i większy nacisk na to, w jaki sposób młoda osoba może rozwinąć się w przywódcę, który ucieleśnia Torę i urzeczywistnia jej cechy charakteru w swoim życiu obywatelskim .

To jest dr Kyle Dunham w swoim nauczaniu na temat struktury i teologii w Przysłowiach, sesja pierwsza, „Podstawowa mądrość jako kształtowanie charakteru”.